

POSTANOWIENIE Z DNIA 12 KWIETNIA 2006 R.

IV KK 100/06

Przepisy art. 636 § 1-3 k.p.k., dotyczą zasądzenia kosztów odwoławczego postępowania karnego w fazie jurysdykcyjnej i nie mogą być odpowiednio stosowane do zasądzania takich kosztów w toku postępowania przygotowawczego.

Również redakcja przepisu art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), zgodnie z którym nieuwzględnienie środka odwoławczego w sprawach z oskarżenia publicznego uzasadnia wymierzenie opłaty podmiotowi, który wniósł środek odwoławczy, tj. oskarżycielowi posiłkowemu lub prywatnemu, nie pozostawia wątpliwości, że dotyczy on wyłącznie zasądzania kosztów na etapie postępowania odwoławczego, toczącego się w wyniku środka zaskarżenia wniesionego od orzeczenia sądowego.

Przewodniczący: sędzia SN W. Kozielowicz (sprawozdawca).

Sędziowie SN: A. Deptuła, F. Tarnowski.

Sąd Najwyższy w sprawie z zażalenia pokrzywdzonego Stanisława B. na postanowienie o umorzeniu śledztwa, po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 12 kwietnia 2006 r., kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść pokrzywdzonego Stanisława B. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 21 listopada 2005 r., utrzymującego w mocy postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 31 sierpnia 2005 r.,

p o s t a n o w i ł uchylić rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 zaskarżonego postanowienia.

U Z A S A D N I E N I E

Prokurator Prokuratury Rejonowej w K., postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2005 r., umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. śledztwo w sprawie poświadczenia nieprawdy przez funkcjonariusza publicznego Urzędu Gminy w L. w notatce służbowej z dnia 5 października 2004 r. oraz w piśmie z dnia 4 października 2004 r., to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez Stanisława B.

Po rozpoznaniu tego zażalenia Sąd Rejonowy w K., postanowieniem z dnia 21 listopada 2005 r., orzekł: „1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy, 2. zasądzić od pokrzywdzonego Stanisława B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 (czterdzieści) złotych tytułem wydatków oraz kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem opłaty”.

Od tego postanowienia kasację na korzyść pokrzywdzonego Stanisława B. złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył to postanowienie w części dotyczącej zasądzenia od pokrzywdzonego Stanisława B. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 40 zł tytułem wydatków oraz kwoty 240 zł tytułem opłaty, i zarzucając rażące naruszenie przepisu prawa procesowego, a to art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223, ze zm.), polegające na zasądzeniu kosztów postępowania odwoławczego oraz wymierzeniu opłaty za postępowanie odwoławcze od podmiotu nieprzewidzianego we wskazanych przepisach, wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Rejonowego w K. w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Rzeczywiście, postanowienie Sadu Rejonowego w zaskarżonym kasacją zakresie jest wadliwe, gdyż zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, wskazanych w zarzutach kasacji.

Zgodnie z przepisem art. 636 § 1 k.p.k. nieuwzględnienie środka odwoławczego w sprawach z oskarżenia publicznego powoduje zasądzenie kosztów postępowania od podmiotu, który wniósł środek odwoławczy, tj. oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego. Redakcja wskazanego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że dotyczy on zasądzenia kosztów postępowania karnego na etapie postępowania jurysdykcyjnego i nie może być odpowiednio stosowany do zasądzenia kosztów postępowania przygotowawczego.

Również redakcja przepisu art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), zgodnie z którym nieuwzględnienie środka odwoławczego w sprawach z oskarżenia publicznego implikuje wymierzenie opłaty podmiotowi, który wniósł środek odwoławczy, tj. oskarżycielowi posiłkowemu lub prywatnemu, nie pozostawia wątpliwości, że dotyczy on wyłącznie zasądzania kosztów na etapie postępowania odwoławczego, toczącego się w wyniku środka zaskarżenia wniesionego od orzeczenia sądowego.

Zauważyć przy tym nadto należy, że obydwa przepisy odnoszą się do oskarżyciela posiłkowego, a Stanisław B. jest co prawda pokrzywdzonym w sprawie, ale nie występował w niej w charakterze oskarżyciela posiłkowego.

W tej sytuacji słusznie wywiódł Prokurator Generalny, że postanowienie Sadu Rejonowego dotknięte jest opisanym wyżej rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na jego treść, albowiem doprowadziło do bezzasadnego orzeczenia o kosztach i opłatach postępowania od pokrzywdzonego Stanisława B.

Przedstawione wyżej względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. i art. 537 § 1 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.